„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Nyheder sendes direkte til „Danskeren", Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Nok om den Sag.

Vi har modtaget to Artikler som Imødegaaelse af „En Tilbagevisning" i „Dsk." No. 48, den ene af Past. K. Bruckner, den anden af Pastor R. Nielsen. Idet vi nægter at optage disse, skal vi redegøre med et Par Ord.

Med største Beredvillighed tilbød vi at optage Svar fra Past. Bruckner paa Past. Thorebys korte Inserat. Da han ikke kunde nøjes med at svare, men ønskede at udbrede sig om alt andet angaaende deres lokale Forhold, og vi nægtede at optage dette, søgte han „Dannevirke", som var villig til at tjene som Organ for Past. Bruckners Angreb paa Past. Thoreby. Saa optog vi „En Tilbagevisning" af Past. Bruckners Bestyldninger og bad „Dannevirke" om at optage samme. At den ikke gjorde det, det er ikke vor Skyld. Men da det er „Dannevirke" og ikke os, der har ført de Sager til Torvs, som „Tilbagevisningen" og dens Imødegaaelse drejer sig om, saa overlader vi til den at fortsætte.

Det interesserer ikke os at faa Rede paa alle lokale Stridigheder rundt i Landet, og vi tror heller ikke, det interesserer vore Læsere. Lad dem, der bor paa Stedet og kender Forholdet, dømme derom og prøve, om de ikke i det mindste kan opnaa at komme til at leve i Fred med hverandre.

Red.

Det hvide Lys.

Af
Valgmenighedspræst Carl Koch,
Ubberup.

Yderst ude i det kristne Haab ligger en Tid og en Tilstand, som er den fulde Trøst, et Liv, hvor ingen Dødens Skygge naar hen, hvor alt er godt og rent, hvor alle Sorger er borte, hvor vi har faaet Fryd for hver eneste Smerte, vi oplever her, og hvor vi skal se alle dem igen, som vi her maa stilles fra ved Døden.

Nu sker det undertiden, at naar man kommer med denne Trøst til sørgende Mennester, mærker man, at de ikke ret kan modtage den. De tier stille. Og hvis de taler derom, siger de: „Jeg kan ikke ret tænke derpaa. Jeg kan ikke gribe og føle denne store, himmelske Trøst og ved dens Hjælp kaste Sorgen fra mig. Det er mig saa uforstaaeligt, saa fjernt, at jeg har ondt ved at tænke derpaa og tale derom. Det er næsten, som om jeg ikke kunde taale det."

Man skal nu ikke derfor straks tro, at den, der taler saadan, ikke er et kristent Menneske. Det kunde endogsaa være, det var ret naturligt at tale paa denne Maade. Det er ikke saa let med et Spring at komme op paa hin Højde.

Thi saa snart vi tænker paa den, er det, som Tankerne forvirres. Alle bestemte Omrids, alle faste Forestillinger har saa ondt ved at holde sig. Vi kan ikke danne os bestemte Billeder af hin Tilstand. Ja, undertiden ender det med, at vi i Stedet for alt det dejlige sidder tilbage med en Masse pinende, grublende Spørgsmaal, som vi ikke kan svare det mindste paa. Og saa naar vi netop ikke trøsten.

Det er, som med det hvide Lys. Naar jeg skal se derpaa, blændes jeg. Øjet trækker sig sammen. Jeg benægter ikke, at det er det hvideste, dejligste af alt, at det indeholder alle andre Farvestraaler. Men jeg kan ikke se lige ind i det, eller dog ikke endnu.

Deraf kommer det, at de sørgende ligesom bæver for dette. De tænker: „Jeg maa have Trøsten paa en anden Maade, ligesom jævnere; jeg kan ikke kaste al min Sorg bag min Ryg og i Stedet gribe den fulde, himmelske Trøst; jeg kan ikke tage Tonerne saa stærke."

Jeg vil sige til et saadant Menneske: „Saa prøv paa en anden Maade. Hvis du ikke kan tale det fulde Lys, saa er der et mildere, som du bedre kan taale."

Hvis du ikke kan kaste din Sorg fra dig, saa behold den. Men prøv paa at tage Gud med i den. „Min Sorg er min Borg. Jeg bor i den. Jeg kan ikke komme bort fra den. Og jeg vil ikke. Jeg har faaet en Byrde at bære; den gaar jeg med. Jeg har ikke Lov til at kaste den bort. Og selv om jeg havde Lov dertil, kunde jeg ikke; ja, selv om jeg kunde, vilde jeg ikke."

Saa bær den da i Jesu Navn som et Guds Barn. Bær den saaledes, inden du ret kan opleve og føle den fulde Trøst. Dette er ikke for stort; dette er ikke at tage Tonen for stærkt.

„Sig det kun, som det er: „Jeg er netop saadan; jeg er bedrøvet, og i min Sorg tidt som jeg slet ikke skulde være; men jeg vil prøve at tage min Kristendom med deri, da jeg ikke kan kaste Sorgen fra mig. Selv om jeg skulde bære den og føle den hele Livet igennem! Jeg vil have Gud med deri, at han maatte læge det sygelige i den, udbrænde det egenkærlige, at jeg dog ikke skulde gøre ham Skam deri, eller dog mindre Skam end nu."

Det hedder i et Salmevers:

„Den Vej paa Jord
Til Livets Land og Lykke
Er Jesu Ord
Med Straaleglimt i Skygge."

Det hvide Lys blænder mig; jeg forstaar det ikke; men „Straaleglimt i Skygge", det kender jeg.

Og dette, at leve saaledes med sin Sorg, det bliver da en Forberedelse til en Gang at modtage den fulde himmelske Trøst. Det er egentlig ikke Sorgen, der giver denne Beredelse, det er det at have Gud med i Sorgen.

Vi beder i Salmen til Jesus:

„Salv Øjet paa din syge Ven,
At jeg kan se Gudshaven."

Gennem Trostab i Sorgen, maaske gennem lange Tider, salves vort Øje til at se ind i den Gudshave, hvis Glans er saa stor, at vi endnu blændes deraf, men som vi dog længes efter og haaber imod.

Der grønnes en Eg —

Der grønnes en Eg i DanmarksLund
vel tusinde Aar af Ælde;
den stærmed vort Folk ved Bælt og Sund
langt bedre end Kæmpers Vælde;
og fylkes vi der paa Herrens Ord,
skal Fjenden den aldrig fælde.

Den Eg er vor gamle Kirke god
med Kraft fra vor Frelsers Trone;
den fæster i Muld saa dybt sin Rod,
men løfter mod Sol sin Krone;
og ud fra dens tusind Reder smaa
det kvidrer paa Salmetone.

Den hvælved en Gang sit Bladehang
mod Nord over Norges Birke,
mod Øst over SkaanesBlomstervang,
mod Syd over Thyras Virke;
men Tiderne brød dens Grenes Magt
og liden blev Danmarks Kirke.

Dog aldrig vi glemmer Sliens Strand,
hvor Nordens Apostel døbte;
der gryned den Dag, som Danmarks Land
i Lys fra det høje svøbte;
der hørte for første Gang vort Folk
om ham, som os dyrekøbte.

Vi mindes helt grant, hvor Herman Tast
brød Veje for Luthers Tale,
og Brorsons Tone, saa mild og fast,
om Rosen, der gror i Dale,
Og Martensens Aand, som vidner end
i Folkenes Høresale.

Vi glemmer ej dig, vor Broder tro,
som sukker ved Babels Floder.
Du dele med os vort Kirkebo
og alle dets rige Goder.
Da vinder du vist en Hjemfartsdag
med Fryd til vor gamle Moder.

Gud signe de lave Kirker smaa,
I bygger jer selv der hjemme.
Han lade og der sin Aand udgaa
at kalde med hjemlig Stemme.
Da vandre vi trygt med Haab mod Haab,
og Haabet skal ej bestæmme.

Ja, du, som os bar i tusind Aar
og undte os Vingers Skygge,
du stænke os Fred og Naadens Kaar,
ihvor vi saa bo og bygge.
Du rejse dit Hus i hvert et Bryst
og lade din Aand os smykke.

Smuler,

opsamlede i Nord Dakota og Canada.

(Af G. B. Christiansen.)
(Fortsat.)

12. Portal eller Hovedport. Den 14. Juli bar det saa af Sted fra Trinitatis Menigheds Præstehjem viaKenmare over Linien. Portal er en lille By delt i to, Nordportal i Canada og Sydportal i Unionen. Saa ubetydelig, som Byen er ved det blotte Øjekast baade med Hensyn til Husene og Indbyggerantal, saa har den alligevel sin ejendommelige Historie. Den er lidt af et Centrum „in the United States" and „The United Kingdom". Uncle Sam og John Buhl staa her med et skarpt Øje fæstet paa enhver Gennemrejsende. Om nogen f. Eks skulde være befængt med en eller anden Art af „Onde", saa standser Uncle eller John ham, og her hjælper ingen kære Mo'r. Her er ikke Tale om Naade — kun Loven gaar for Ret. Og ikke engang nøjes de Herrer med en grundig Besigtigelse paa ens hele Personlighed. Nej, men vil man over Linien saa op i Dagslyset med Valiser og Kufferter — alt ud for de strenge Dommeres Øjne. Her gælder det at have rent Mel i Posen.

Uvilkaarligt maa enhver, der har en lille Smule Forstaaelse af sin Livsrejse, ved denne Passeren over Grænselinien og den dermed forbundne Undersøgelse komme til at tænke paa det store Tidspunkt, da Evighedslinien skal passeres, da en endnu mere ubestikkelig Ransager tager os i Øjesyn og efterser nøje vore Kramkister. Da er — Naadetiden forbi. Have vi da ikke rent Mel i vore Poser, o ve os! Vi blive da overladte til Bødlerne og ubønhørligt kastede ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel. Menneske, du skal overEvighedslinien! Du skal grundig undersøges selv i dit Hjertes skjulte Vraar eller Dybder. Tænk paa dette i Dag! Disse Tanker væltede sig med Styrke ind paa mig her ved Døren til Udlandet.

13. Assiniboia. Det er Territoriet, som ligger Nord for Dakota og Montana. Banelinien løber fra Portal op i nordvestlig Retning til Hovedbyen i Provinsen Moose-Jaw. Omtrent et hundrede Mil fra Grænsen er Landet not saa godt. I alt Fald lever der Farmere, saa langt som Øjet kan række. Moose-Jaw er en By paa antagelsesvis 3—4000 Mennester, en ret pæn By. Her løber „Soo"-Banen ind til Hovedlinien i Canada — „Canadian Pacific Railway". Derfra omtrent 500 Mil er Landet en eneste stor uopdyrket Flade. Ikke en Farm ikke et Træ at se i mange Miles Afstand. Paa enkelte Steder ses store Kvægbjorde, der hvor Vandet er af saadan Art, at Kvæget kan drikke det, og hvor det ellers er at faa. Mange Steder er der ikke engang Vand at faa. Hvilket ørkenagtigt Land! Det eneste ejendommelige, som jeg her paa dette Besøg lagde Mærke til, var Bøffelotsens endnu efter mange Aars Forløb sporlige Sti fra Højdedragene af ned til de enkelte smaa Indsøer. Disse Stier ligger endnu langs hen ad de nedadløbende Græsflader til Minde om deres stadige Betrædere. Disse Stier mindede mig stærkt om det gamle Ordsprog: „Gud Barn, ser til, at der ikke gror Græs paa din Børnesti!"

14. Calgary. Nu er vi naaet Hovedstaden eller maaske rettere Storstaden i det for mange næsten forjættede Land Alberta. Denne By er ligefrem smuk. Den har et Indbyggerantal af 7000—8000. Den ligger noget nær i Midten af Territoriet. Provinsen Alberta er omkring 456 Mil lang og 250 Mil bred med et Areal af henved 106000 Kvadratmil, altsaa omtrent 15000 Kvadratmil større end Nebr. Rocky Mountains vældige Bjerge ligge majestætisk lige for vore Øjne paa den vestlige Side omtrent 60 Mil derfra.

Den sydlige Part af Territoriet er mest Højland og derfor udsat for at blive for tørt. Den nordlige Part er derimod Lavland — udmærket egnet for Kvægopdræt — men som oftest truet med for store Regnfald. Calgary har et ganske særeget engelsk Præg over sig. Et Par Timers Ophold her til Frokost og en udmærket Morgen-Promenade lidt rundt i Byen. Imidlertid Klokkealarm; det betyder Togafgang mod Nord via Innesfail op til Edmonton.

Innesfail er det sidste Led i Kæden. Nu efter Haanden, som man stred op over, begyndte vi for Alvor at tage Brillerne paa Næsen og stue ud over det gyldne Land.

„Det er rent forbavsende", udbrød en gammel Bondemand; „for fire Aar siden var her omtrent ikke en Hytte at se paa hele Landomraadet langs her op, hvor Jernbanen løber, og nu er der i Tusindvis af Hytter sprunget op, lig Pattehatte, saa langt som Øjet kan række." — „That is business!" Endelig vrinsker vor forte Hest af fuld Hals og en to tre raaber Togbetjenten — Innesfail! Godt, tænkte jeg, saa er du vel nær Paradis; thi „det meget", du har hørt paa Vejen fra Calgary og her op over, det tydede stærkt paa paradisiske Tilstande. Paa Minuten omtrent midt i Staden. Ind paa, tænk, Hotel Royal! Ja vist, noget af en Storhed. Imidlertid kan man faa tørre og vaade Varer efter Ønske. Men midt i Farten havde jeg nær glemt at fortælle, hvad der var mig en særdeles Glæde: at et smilende Ansigt kom løbende mig i Møde og stod mig til fuld Tjeneste for at føre mig videre frem til mine gamle Omaha-Venner.

15. Til Vogns. I en stryende Fart ud af Byen forbi en lille Indsø og ind gennem Kratskov, nogle høje Bakker og dybe Dalstrøg og endelig over en ikke lille Flod, som man heroppe kalder „Red Deer River". Her paa den anden Side af denne Flod er Landet en Del lavere. Her er noget af det mest udmærkede Græsland, som jeg for min Del har set noget Sted. Det Land er ikke beboet i mange Miles Omkreds. Dels, fortalte min Kusk mig, var de Folk, som ejede Landet heromkring, endnu ikke ankomne, eller det var købt af Spekulanter, som ventede paa at berige sig derved. Efter et Par Timers Forløb holder vi stille foran et imponerende „Loghouse." Et smilende Ansigt i Døren. Det er Fruen i Huset. Hvad Vejret angaar er det en yndig Eftermiddag. De klimatiske Forholde er omtrent som i Danmark. Dagene er her meget lange. Det er om Sommeren højlys Dag fra Kl. 3 Form. til Kl. 10 Eftm. Om Vinteren er det naturligvis i omvendt Orden. Men for sønnige Mennester er det jo en udmærket Indretning, og for de aarvaagne noget Tilsvarende, forstaar sig, om Sommeren.

Imidlertid efter en vederkvægende Nattehvile atter videre paa Farten ud til — ja, det lød næsten som jeg var hjemme, stønt 1600 Mil borte — Nebraska. Strøget herude fra 15 til 20 Mil Vest for Innesfail har i Folkemunde belvis faaet dette Navn, fordi en hel Del er ankomne fra vort kære Nebraska. Kl. 10 Form. ud fra Mr. Hansens Hjem og først nu omtrent Kl. 4 Eftm. ved Bestemmelsesstedet midt i Vennekredsen fra Omaha.

16. Under Telttag. Ja, det var en ny Vlet paa Herrens store og forunderlige Jord og nye Levevilkaar, en ny Form at tilbringe sine Dage paa, at sidde, spise, samtale og hvile under Telttag om Natten. Vi samtalede til langt ud paa Natten i Hr. Fred. Petersens Paulun, som helt og holdent var overladt til min Raadighed. Jeg frydede mig i min dejlige Telthytte, sov om Natten som en Sten og vaagnede med Tak og Pris til min Gud for en ny Dags Naadebevisninger.

Om Formiddagen indrettede vi det ene Paulum til Kirke. Vennerne gæstede Herrens Bord. Vi tilbragte en stor Stund med hverandre om Herrens Ord og hellige Bord.

Umiddelbart før Middagsmad serveredes, gik vi en Tur ud at bese Landet, baade Højder og Dybder, Længder og Bredder, Stove og Dale, Indsøer og Bække, Jordboniteten og Vandet, Fugle og Fisk. o. s. v.

Nu spørger vist nogen, som sidder urolig i Sædet her og der nede i Unionen: Hvad fik du saa ud af din Inspektionsrunde? Er der mere frit Land og Land at købe og duer det noget? Kan Folk i det hele taget leve deroppe? Vil det ikke tilsidst gaa, som en hjertelig velmenende gammel Kone sagde til en Veninde, der ogsaa vilde hen paa nye Græsgange: „Kære, du vil først fryse ihjel; saa vil du sulte ihjel, og endelig vil du komme til at løbe fra det Hele?" Vel, kære Spørgere, jeg kan og skal kun svare paa, hvad jeg erfarede. Paa det Tidspunkt i Juli Maaned, jeg var der, var Klimaet omtrent som hjemme i Danmark — meget behageligt. Der er udmærket Drikkevand. Jorden er kraftig. Der er udmærket Græsland. Alt det Træ, man kan ønske sig; dog ikke store Skovpartier. Skovbrand har flere Gange voldsomt tyranniseret der; men der er Træ nok for alt Folket deroppe. Der er endnu en Del frit Land — men det vil sikkert ikke vare længe. Der er Land til Købs a $7 — 10 pr. Acre. Landet er efter Befolkningens Mening godt for Kvægavl og udmærket for Mejeridrift, ja, det er Hovednæringsvejen i de Egne. For Personer, der har et $1000 er der for Øjeblikket fuldt saa gode Udsigter som mange andre Steder, hvor Nybyggerne har begyndt; men der er naturligvis store Nybyggersavn, i Særdeleshed hvad Skole- og Menighedsliv angaar. Kan der blot komme Danske nok derop, saa kunde dette med Tiden jo afhjælpes.

17. Markerville. Dette er en lille Nybyggerkøbstad, bestaaende af to Butikker, en Smedie, en Mejeribygning og en større Forsamlingssal, bygget af vore Halvbrødre, Islænderne. Der bor nemlig mange Islændere deromkring. Mejeriet er ledet af Brødrene Mørkeberg, som har levet der paa Egnen 5—6 Aar. Disse Landsmænd har sig et dejligt, velopbygget Hjem paa den anden Side af en lille Flod, der løber her langs med den lille By. De har en stor, dejlig Farm. I deres Have florerede næsten alle Slags, i hvert Fald almindelige og nyttige Havesager. Paa deres Land groede udmærket Byg, Havre og Hvede, og deres Vidnesbyrd var i Korthed dette: „Vi er velfornøjede med at bo her paa disse Egne". Jeg takker Brødrene Mørkeberg for deres store Gæstfrihed.

Her i den lille By holdt jeg Gudstjeneste Søndag Eftermiddag for vore danske Venner og nogle Nordmænd. Dette var den første danske Gudstjeneste holdt paa disse Egne og vist den første i Alberta, en stor og velsignet Stund. To Børn blev døbte. Dette Møde var tillige et Farvelmøde til Vennerne. Vi stiltes med Haab om Gensyn, om ikke før, saa hist hjemme hos Herren. Vi drog vor Vej med Glæde. Tak for Gæstfriled og velsignet Samvær, Venner.

18. Hjemover. Var Eftermiddagen stor om Herren og hans velsignede Ord, saa var den sidste Del af Dagen ikke mindre stor og opbyggelig. Paa Vejen fra Markerville til min Værts Hjem havde vi en dejlig Tid med Samtale om Hjerteanliggender og „Den forenede danske Kirke." Om det første Emne skal jeg her intet berøre, men om det andet nogle Bemærkninger. En af vore Passagerer siger blandt andet: „Gud ske Lov for den forenede danske Kirke i Amerika! Her kan vi mærke, at Herrens Aand arbejder, at Basunen giver saadan en Lyd, saa Folkene kan berede sig til Krig. Her er Liv og Arbejde." Det var en Søster af svensk Æt endda, som talte disse Ord. Ja, lovet være Herrens Navn, fordi det er ikke helt tomme Ord. Jeg føjede blandt andet til: „Ja, kære, Herren er iblandt os ved Ordet, Aanden og Livet, og saa længe Livstanken er — paa Basis af den hellige Skrift, Sakramenterne og Bekendelsesskrifterne — den store Kongetanke, da har „Den forenede danske ev.-luth. Kirke" en stor Gerning at gøre baade blandt vort Folk og Hedningerne; thi det er frem for alt Livet, den døende Menneskehed trænger til. Vi vare enige om at sige i voreHjerter til Herren: „Herre! gør Livstanken til Hoved- og Grundtonen blandt Herrens Præster og Venner i vort kære Kirkesamfund." Da har vi Fremtiden for os; thi — „Gud vil det!" Ja, lad os mærke dette grundigt, Venner, over hele Linien: Livet i Guds Søn, det er, hvad vi frem for alt trænger til at faa mere af ind i vore Hjerter, Hjem, Menigheder og Skoler. Og vi Præster trænger til at faa mere deraf ind i vore Prædikener, Foredrag, Taler, Samtaler og Færd rundt omkring, hvor vi færdes blandt vort Folk. Vil vi dette, saa er vi velsignede, og saa bliver vi til megen Velsignelse. Lad os tage dette vel til Hjerte.

Saa hos min gode Vært igen. En god Nats Hvile. Op sund og frisk. Af Sted til Innesfail. Billetten i Orden. Paa Toget omtrent fire Dage og Nætter. Intet Uheld. Herren bevarede mig. Hjemme igen. Gud ske Lov! Maaske nogle flere Smuler en anden Gang.

En ensom Mand.

(Fortælling af Hedevig Winther.)

Han var taget ud med Toget og gik nu hen ad den støvede Landevej med den vide Udsigt.

Til venstre strakte Agre med Agre sig henimod Synskredsen, hist og her afskilte ved et Hus, et Træ eller et enkelt Hegn, der slyngede sig som et Baand ind i de friske, saftiggrønne Sædemarker — til højre sænkede Jorden sig jævnt straanende ned mod den vidtstrakte Sø med de tæt bevoksede Bredder af Siv, Krat og Skov, og ude paa Søens Flade svømmede smaa, grønklædte Øer, der speilede sig smilende og koket, hvor Vandet var klart og fri for Krusninger.

Bag ved Søen løftede Landskabet sig højere og højere mod den Kant, hvorhen Vejen slyngede sig, og hvor Trætoppe synede sig over Trætoppe, snart spillende i Bøgens lyseste grønne, snart farvende sig mørkt og stift, hvor Granstovene hævede sig op ad Bakkestraaningerne.

Han tog Hatten af og trak Vejret fast og dybt, som ønskede han at rense Lungerne fra Byens Dunster og indskemte Luft, som trængte han til en Fornyelse af Kraft for at fortsætte Tilværelsen, naar han igen vendte tilbage.

Og som han indaandede den friske, kryddede Foraarsluft, indsugede hans Øine Naturens friske Skønhed, medens den svale Vind viftede gennem hans tætte Haar — de smaa, hvidstribede Skyer paa den blaaHimmelflade — den dybe Horisont, der lovede Varme for Dagen, og som virrede hen over Baggrunden, intet undgik hans Blik, medens han gik frem med let højet Nakke og som en Mand, der har Tiden for sig. — —

Han naaede Søen, dog ikke den, som havde fulgt ham langs Vejen, men Skovsøen, indskemt af Bakker, hvor Træ paa Træ hævede sig op, hvor Solen kun fik Lov til at kaste enkelte røde Stænk ind under det tætte Løv og imellem de blaagraa Stammer. —

Stille, rolig, med kun lette, hvide Krusninger laa den der saa fredelig smilende til ham som en god, gammel Ven. Han stod stille, men smilte ikke igen, Udtrykket i hans Øjne var alvorligt og tungt, medens han saa langt ud over Søen, hen mod Kysten med de grønne, sivkantede Bredder.

Han lagde sig ned i det tørre, grønne, og medens han hvilte, slog Nattergalen søde, melankolske Triller.

„Gud i Himmelen", sagde han højt og foer op, „dette er jo endnu tusinde Gange tungere end at sidde inde i den ensomme Stue."

Han strøg sig gennem Haaret, men lagde sig saa taalmodig og trøt ned igen.

Her — netop her — hvorfor havde hans Fødder ført ham netop til dette Sted? Hvorfor blinkede Søen netop med de samme Glimt, hvorfor sang Fuglen denne Elskovssang?